
Z orzecnictwa Sądu Najwyższego w sprawach adwokackich

Palestra 10/8(104), 62-63

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

c) realizowanie w uzasadnionych wypadkach uprawnień wynikających z art. 78 ust. 8 i art. 80 u. o u.a.;

V. przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną:

- a) dokonywanie corocznych analiz orzecznictwa dyscyplinarnego wojewódzkich komisji dyscyplinarnych,
- b) ustalanie wytycznych polityki dyscyplinarnej,
- c) spowodowanie szybkiego zakończenia spraw zaległych, w szczególności z lat ubiegłych (licząc od daty wpływu aktu oskarżenia),
- d) nadzorowanie terminowości rozpoznawania spraw, a w szczególności zwrócenia uwagi na niezasadne odraščanie rozpoznania spraw,
- e) przekazywanie redakcji „Palestry” orzeczeń dyscyplinarnych, których ogłoszenie jest celowe,
- f) czuwanie nad przestrzeganiem § 5 rozporządzenia z 22.III.1964 r. o postępowaniu dyscyplinarnym,
- g) czuwanie nad stosowaniem § 26 pkt 5 cyt. rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym;

VI. przez Prezydium NRA:

uwzględnianie w kwartalnym planie pracy:

1. sprawozdań rzecznika dyscyplinarnego NRA,
2. informacji Prezesa WKD,
3. analizy informacji rad adwokackich zawartych w protokołach posiedzeń w pkt IV niniejszej uchwały.

Z ORZECZNICTWA SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH ADWOKACKICH

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 21.VIII.1965 r.

(RAD 18/65)

Porozumiewanie się adwokata z powołanym w sprawie do wydania opinii biegłym w jego mieszkaniu prywatnym i w towarzystwie żony podejrzanego stwarza pozory wpływania na treść opinii i z tego względu jest wysoce szkodliwe dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21.VIII.1965 r. sprawy adw. X, obwinionego z art. 87 u. o u.a., na skutek rewizji nadzwyczajnej założonej

przez Ministra Sprawiedliwości od orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do Spraw Adwokatów z dnia 19.IX.1964 r. sygn. WKD 44/64,

zmienił zaskarżone orzeczenie i wymierzył obwinionemu dyscyplinarną karę nagany.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w A. z dn. 23.XI.1963 r. wymierzona została adw. X dyscyplinarna kara nagany za to, że będąc w 1958 r. obrońcą oskarżonego B. C., kontaktował się w toku prowadzonego przeciwko niemu śledztwa „w mieszkaniu prywatnym z bie-

głym sądowym mgrem L. K. w związku ze sporządzoną przez tego biegłego opinią w tej sprawie" i z późniejszym współoskarżonym w tej samej sprawie, O. C. Wyższa Komisja Dyscyplinarna, łagodząc na skutek odwołania się obwinionego wymierzoną mu karę, skazała go orzeczeniem w dniu 19.IX. 1964 r. na karę upomnienia.

W rewizji nadzwyczajnej z dn. 18.III. 1965 r. Minister Sprawiedliwości zarzucił „oczywistą niesłuszność wymienionego wyżej orzeczenia w części dotyczącej wymiaru kary (...) wobec dużej szkodliwości społecznej przewinienia" i wniósł o wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej zawieszenia w czynnościach zawodowych adwokata.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jakkolwiek ze sformułowania wniosków rewizji nadzwyczajnej wynikałoby, że zaskarżone zostało tylko orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, co wyłączałoby możliwość zmiany orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej (skazującego obwinionego na karę nagany), to jednak uzasadnienie skargi rewizyjnej daje podstawę do wniosku

o zakwestionowaniu również i tego orzeczenia.

Fakt kontaktowania się obwinionego z biegłym w sprawie oskarżonego G. w okolicznościach ustalonych w postępowaniu dyscyplinarnym został należycie wykazany i jest w sprawie nie-sporny. Adwokat nie może przekraczać form i granic obrony przewidzianych przez prawo, nawet jeśli nastąpiło to, jak w wypadku niniejszym, za aprobatą organów prowadzących śledztwo. Porozumiewanie się adwokata z powołanym w sprawie do wydania opinii biegłym w jego mieszkaniu prywatnym i w towarzystwie żony podejrzanego stwarza pozory wpływania na treść opinii i z tego względu jest, jak to trafnie podnosi rewizja, istotnie „wysoce szkodliwe dla dobra wymiaru sprawiedliwości" i nawet przy najbardziej sumiennej obronie nie może być usprawiedliwione. Stanowi to rażące uchybienie godności zawodu i uzasadnia wymierzenie stosownej kary dyscyplinarnej.

Za stosowną zaś karę — uwzględniając czas (1958 r.) i okoliczności popełnienia przewinienia — uznać należy karę nagany, wobec czego orzeczono jak w sentencji.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 24 października 1964 roku

(WKD 421/64)

Wytyczne Sądu Najwyższego wiążą komisję dyscyplinarną w konkretnej sprawie, jeżeli przy ponownym jej rozpoznaniu stan faktyczny nie ulegnie zmianie

Z uzasadnienia:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 21.XII.1963 r. KD 37/63 uniewinniła obwinionego adw. AB od zarzutu, że: „Jesienią 1963 r. w Y postąpił sprzecznie ze swymi obowiązkami zawodowymi przez to, iż jako pełnomocnik procesowy CD w sprawie C 6/59 Sądu Powiatowego w Y zaniedbał zawiadomienie swego klienta o